Poslovni broj: P-676/2014-77

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U DUBROVNIKU
Dr. Ante Starčevića 23

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Dubrovniku, po sutkinji tog suda Ani Poljanić, u pravnoj stvari tužitelja Natka Nodilo, OIB 98620871925, Lazarina 5, Dubrovnik i Goldi Nodilo, OIB 63908386004, Josipa Kosora 26, Dubrovnik, oboje zastupanih po punomoćnici Marini Radoš Balić, odvjetnici iz Dubrovnika, protiv tuženika Jaceka Farkas, sinu Ryszarda, Ignacego Krasickiego kbr. 9., Kedzierzyn-Kozle, Poljska, kojeg zastupa punomoćnica Marijana Temali, odvjetnica u Dubrovniku, radi naknade štete, nakon održane javne glavne rasprave zaključene 23. rujna 2026. u prisutnosti punomoćnica tužitelja i tuženika, 2. studenog 2026. javno objavio i

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku u roku od 15 dana na ime naknade štete isplatiti tužitelju ad.1. iznos od 2.135,63 EUR sa zateznom kamatom tekućom od 2. studenog 2026. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za isplatu naknade štete u iznosu od 15.364,37 EUR sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 2. studenog 2026. do isplate.

III. Nalaže se tuženiku u roku od 15 dana isplatiti tužitelju ad.1. naknadu imovinske štete u iznosu od 112,80 EUR sa zateznom kamatom koja teče od 9. listopada 2014. do isplate po stopi koja teče do 31. srpnja 2015. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. godine pa do 31. prosinca 2022. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. godine do 29. prosinca 2023. određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, te od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

IV. Odbija se zahtjev tužitelja ad.1. za isplatu naknade štete u iznosu od 4.712,02 EUR sa zakonskom zateznom kamatom tekućom na iznos od 500,00 EUR od 9. listopada 2014., a na iznose od 2.322,65 EUR od 21. siječnja 2016. i 252,17 EUR od 14. siječnja 2016., te na preostali iznos od 9. listopada 2014. do isplate.

V. Nalaže se tuženiku u roku od 15 dana na ime naknade štete isplatiti tužiteljici ad.2. iznos od 1.000,00 EUR sa zateznom kamatom tekućom od 2. studenog 2026. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

VI. Odbija se zahtjev tužiteljice ad.2. za isplatu naknade štete u iznosu od 1.000,00 EUR sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 21. kolovoza 2013. do isplate, kao i u dijelu da se na iznos iz toč.V. odredi tijek zateznih kamata od dana 21. kolovoza 2013.

VII. Nalaže se tužiteljima ad.1. i ad.2. u roku od 15 dana isplatiti tuženiku na ime nadoknade troška postupka iznos od 1.425,00 EUR sa zateznom kamatom tekućom od 21. kolovoza 2026. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok se u preostalom dijelu zahtjevi za naknadu troškova odbijaju kao neosnovani.

i r i j e š i o j e

Prihvaća se preinaka tužbenog zahtjeva tužitelja iz podneska od 22. rujna 2026.

Obrazloženje

1.1. Tužitelji Natko Nodilo (dalje: tužitelj ad.1.) i Goldi Nodilo (dalje: tužiteljica ad.2.) u tužbi podnesenoj ovom sudu 9. listopada 2014. i tijekom postupka tvrde da se dana 21. kolovoza 2013. oko 15,00 sati tuženik Jacek Farkas (dalje: tuženik), kao pješak, neoprezno kretao kolnikom ulice Frana Supila u Dubrovniku, kod kućnog broja 14, u smjeru juga, na način koji je ometao promet vozila navedenom ulicom i to tako da se zadržavao na kolniku i onda krenuo, radi čega je u jednom trenutku naletio na moped reg. oznaka DU-710-FH, kojim je krećući se u smjeru istoka prema zapadu upravljao tužitelj ad.1. Isti je nakon toga izgubio nadzor nad upravljačem te skupa sa mopedom, koji je vlasništvo tužiteljice ad.2. i tuženikom kao pješakom, pao na kolnik i zadobio teške tjelesne povrede. Ovu nesreću skrivio je tuženik kao pješak, te je stoga pravomoćnim obveznim prekršajnim nalogom Policijske uprave Dubrovačko neretvanske, Postaje prometne policije Dubrovnik br. 511-03-14-PU-2/1921-2013 od 21. kolovoza 2013. kažnjen za prekršaj iz čl. 124. st.2. Zakona o sigurnosti prometa na cestama. Tužitelju ad.1. pružena je hitna medicinska pomoć u Općoj bolnici Dubrovnik, te je isti zadržan na liječenju na odjelu traumatologije od 21. kolovoza 2013. do 23. kolovoza 2013. radi zadobivenih teških tjelesnih povreda i to: contusio capitis, commotio cerebri, fractura ossis nasalis cum dislocatione i excoriationes multiplices extrem. Sup Et infer., fractura coronae dentis 1. i 2. Zadobio je udarce po glavi i licu, ogrebotine po ekstremitetima izgubio je svijest i bio dezorjentiran u vremenu i amnestičan u odnosu na štetni događaj. Fraktura obje nosne kosti sa pomacima koštanih ulomaka i fraktura dva zuba 1 i 2 sa ostalim povredama izazvale su jake i dugotrajne fizičke

bolove. Od zadobivenih povreda liječio se po specijalisti opće kirurgije, specijalisti opće i plastične kirurgije, specijalistu oralnom kirurgu, otorinolaringologu i radiologu, a liječenje je nastavio i ambulantno, te bio na kućnoj njezi dva mjeseca. Trpio je, i još uvijek trpi, bolove u povrijeđenim dijelovima tijela, kao i jake glavobolje, povremene nervoze, poremećaj sna, a sve izazvano pretrpljenim stresom. Navedene povrede rezultirale su trajnim posljedicama kod tužitelja ad.1. u vidu anksioznog ponašanja u prometu sa trajnim strahom, bolni sindrom povrijeđenih dijelova glave, česte glavobolje.

1.2. Tužitelju ad.1. su u štetnom događaju oštećene i stvari – zaštitna kaciga vrijednosti 1.000,00 kuna, majica i hlače vrijednosti 200,00 kuna, ručni sat vrijednosti 200,00 kuna, mobitel vrijednosti 800,00 kuna, dakle ukupne vrijednosti 2.200,00 kuna. Tužiteljica ad.2. je vlasnica mopeda reg. oznake DU-710-FH koji je u konkretnoj prometnoj nesreći oštećen, a sve radi pada mopeda zajedno sa vozačem na kolnik i udara u isti. Na motoru su oštećeni: maska-prednja na upravljaču, oklop ispod nogu- lijevi, oklop ispod nogu – desni, oklop ispod koljena, protuoklop maske na upravljaču, blatobran-prednji, reflektor, smjerokaz-prednji lijevi, vilica – prednja kompletna, cijev upravljača, retrovizor lijevi i desni, hladnjak motora, usmjerivač zraka hladnjaka motora, rama motocikla, centralna nogara i kaciga integralna. Na mopedu šteta nije popravljena.

1.3. Tužitelji smatraju da je nesporno da je tuženi odgovoran za nastalu prometnu nesreću, da je tužitelj ad.1. pretrpio neimovinsku i imovinsku štetu, a da je tužiteljica ad.2. pretrpjela imovinsku štetu uslijed oštećenja mopeda. Stoga tužitelj ad.1. potražuje novčanu naknadu za fizičke bolove u iznosu od 10.000,00 kuna, smanjenje životne aktivnosti u iznosu od 15.000,00 kuna, za tuđu pomoć i njegu iznos od 2.000,00 kuna, te za uništene stvari iznos od 2.200,00 kuna, dok tužiteljica ad.2. potražuje naknadu imovinske štete za oštećeni moped u iznosu od 10.000,00 kuna. Tuženik nije odgovorio tužiteljima na zahtjev za naknadu štete, čime je dao povoda tužbi, stoga tužitelji predlažu da sud nakon provedenog postupka prihvati tužbeni zahtjev i obveže tuženika na naknadu troškova postupka.

2.1. U odgovoru na tužbu koji je zaprimljen dana 25. siječnja 2018. tuženik predlaže da se tužba odbaci u cijelosti i da mu se dosude troškovi postupka. Navodi da tužba ne zaslužuje razmatranje, da tužitelj traži da se njemu na teret stavi krivnja za prometnu nesreću dana 21. kolovoza 2013., a krivnja je posve tužiteljeva jer je nesreća prouzročena njegovom neopreznom vožnjom. Tuženik je toga dana prelazio preko ceste, napuštajući vozilo koje je bilo parkirano sa strane ceste. U trenutku prelaženja, na njegovoj strani, velikom brzinom se počelo približavati vozilo kojim je upravljao tužitelj. Tuženik je napravio korak unatrag želeći izbjeći sudar. U tom trenutku skuter tužitelja je počeo voziti slalom, a zatim je znatnom brzinom udario u tuženika. Tuženik je izgubio svijest i pretrpio ozbiljne tjelesne ozljede. Događaj je u potpunosti uzrokovan neopreznom vožnjom tužitelja, koji se kretao velikom brzinom, dok je tuženik uz dužan oprez prelazio cestu, te su prekomjerna brzina i nepoštivanje pravila cestovnog prometa od strane tužitelja razlog događaja. Tuženik također smatra da bilješke koje je sastavila hrvatska policija o događaju i činjenica izricanja kazne tuženiku ne mogu predstavljati pretpostavku koja potvrđuje njegovu krivnju u cijelom događaju. On je zajedno sa svojom obitelji i prijateljima dugo vrijeme (od 17 sati do 1 sat ujutro slijedećeg dana) bio zadržan u policijskoj postaji, a u to vrijeme se nalazio u teškom psihičkom stanju povezanom sa nesrećom. Policijski službenici su rekli da ako ne potpiše odgovarajuće izjave neće biti pušten, a možda će biti privremeno priveden. Kako tuženik, ni njegova obitelj i prijatelji, ne znaju hrvatski jezik imali su problem u komunikaciji s mjesnim službenicima, a njegovu maloljetnu kćer su vezi sa zadržavanjem u stranoj zemlji strašili. Osim toga smatra da je obrazložena procjena materijalne štete nevjerodostojna i pretjerana, a izvršena je 25. listopada 2013., više od dva mjeseca nakon događaja.

3.1. Tužitelji su uredili tužbeni zahtjev tijekom postupka i to najprije na pripremnom ročištu dana 10. svibnja 2021. i to radi usklađenja sa promjenama iznosa u Orijentacijskim kriterijima VSRH na način da tužitelj ad.1. traži naknadu neimovinske štete u iznosu od 75.000,00 kuna (za fizičke bolove 20.000,00 kuna, za duševne boli radi smanjenja životne aktivnosti iznos od 40.000,00 kuna, te za pretrpljeni strah iznos od 15.000,00 kuna). Tužbeni zahtjev je uređen podneskom od dana 29. veljače 2024. nakon uvođenja EUR-a kao službene valute u RH, na način da tužitelj ad.1. sada potražuje iznos od 16.000,00 EUR na ime naknade neimovinske štete (iznos od 3.000,00 EUR za pretrpljene fizičke boli, 10.000,00 EUR za duševne boli radi smanjenja životne aktivnosti i 3.000,00 EUR za pretrpljeni strah), iznos od 3.574,82 EUR na ime naknade imovinske štete (za uništene stvari 300,00 EUR, za tuđu pomoć i njegu 700,00 EUR, te troškove liječenja u iznosu od 2.322,65 EUR na koje zakonska zatezna kamata teče od 21. siječnja 2016. i troškove liječenja u iznosu od 252,17 EUR sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 14. siječnja 2016. do isplate), dok tužiteljica ad.2. potražuje iznos od 2.000,00 EUR na ime materijalne štete. Treći put tužitelji preinačuju tužbeni zahtjev u fazi glavne rasprave, podneskom od dana 22. rujna 2026. kojim tužitelj ad.1. sada potražuje iznos od 17.500,00 EUR na ime neimovinske štete (za pretrpljene fizičke bolove 3.500,00 EUR, za duševne boli zbog smanjenja životne aktivnosti 10.000,00 EUR, za naruženost 1.500,00 EUR i za pretrpljeni strah 2.500,00 EUR) te iznos od 4.824,82 EUR na ime naknade imovinske štete (za uništene stvari kaciga, majica, hlače, ručni sat i mobitel 500,00 EUR, za tuđu pomoć i njegu – jer smatra da je cijena jednog sata nestručne pomoći minimalno 25,00 EUR . 1.750,00 EUR) te troškove liječenja u iznosu od 2.322,65 EUR i 252,17 EUR, dok zahtjev tužiteljice ad.2. ostaje neizmijenjen u odnosu na onaj od 29. veljače 2024.

3.2. Tuženik se usprotivio preinakama tužbenog zahtjeva. Prve dvije preinake načinjene su prije zaključenja pripremnog ročišta, te su kao takve pravovremene sukladno čl. 190 st.1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 84/08, 57/11, 25/13, 28 /13- dalje ZPP). U odnosu na preinaku od dana 22. rujna 2026. ista je prihvaćena rješenjem koje je sadržano u ovoj presudi, sve sukladno stavu da u slučaju kada je u pitanju isti štetni događaj i isti vid štete tužitelj (a ovdje je tužbeni zahtjev preinačen samo u odnosu na zahtjev tužitelja ad.1.) povisi zahtjev za isplatu naknade štete time nije promijenjen identitet zahtjeva, već je riječ o istom zahtjevu o kojem parnica već teče odnosno radi se o nepravoj preinaci tužbenog zahtjeva, koju je sud dužan prihvatiti (tako i ŽS Zagreb u odluci Gž. 2649/2025 od 25. studenog 2025.)

4.1. U dokaznom postupku pročitani su zapisnik o očevidu PU Dubrovačko neretvanske Postaje prometne policije Dubrovnik br. 511-03-14-PU 3/346-2013 od 16. listopada 2013. (stranica 8-11 spisa), zapisnik o ispitivanju prisutnosti alkohola, opojnih droga ili lijekova u organizmu PU Dubrovačko neretvanske Postaje prometne policije Dubrovnik broj: 011-03-14-2013 od 21. kolovoza 2013. (stranica 12 spisa), kopija knjižice vozila (stranica 13-15 spisa), kopiju prometne dozvole (stranica 16 spisa), izvid štete br. 132299900130/1 od 25. listopada 2010. (stranica 17 spisa), fotografije (stranica 18-23 spisa), medicinsku dokumentaciju (stranica 24-31, 37-38, 57-60 spisa), obvezni prekršajni nalog PU Dubrovačko neretvanske Postaje prometne policije Dubrovnik broj 511-03-14-PU-2/1921-2013 od 21. kolovoza 2013. (stranica 33-34 spisa), opomena pred tužbu (stranica 35-36 spisa), račune Poliklinike Zagreb i Poliklinike Klapan (stranica 61 i 62 spisa) liječničku potvrdu (stranica 175 spisa), saslušane su parnične stranke (iskazi stranica 209-213), provedeno je medicinsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku dr. med. Veliboru Puzoviću, spec. sudske medicine (stranica 219-226 spisa).

4.2. Obzirom su odlučne sporne činjenice utvrđene temeljem navedenih dokaza, ocijenjeno je da bi izvođenje daljnjih dokaza bilo protivno načelu ekonomičnosti postupka. Stoga sud nije zamolbenim putem saslušavao svjedoke Tomasza Parysa, Sylviu Parys i Agniesku Farkas, s obzirom da su isti prijatelji i obitelj tuženika, a njihovi iskazi nisu nužni da bi sud utvrdio na koji način se događaj odvio jer je očekivano da će potvrditi navode tuženika. Sud je također odustao od provođenja vještačenja po vještaku prometne struke, jer isti nije predložen na okolnost nastanka štetnog događaja već na okolnost visine nastale štete na mopedu, o čemu će biti više obrazloženo u daljnjem tekstu. Sud nije prihvatio ni prijedlog tužitelja na ročištu dana 23. rujna 2026. da se odredi posebno psihijatrijsko vještačenje, jer nije smatrao isto potrebnim, a što će također biti detaljnije obrazloženo u nastavku. Sudu je kao dokaz od strane tuženika dostavljen i dokument za kojeg tuženik navodi da je informativni karton bolničkog liječenja (stranica 74 spisa), no ista isprava nije na hrvatskom jeziku niti je dostavljen prijevod, pa je sud nije mogao uzeti u obzir. Tu se napominje da eventualne ozljede nastale tuženiku u štetnom događaju nisu predmet razmatranja u ovom postupku jer nije istaknut protutužbeni zahtjev.

5. Ocjenom svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sukladno čl. 8. čl. 315. st. 3. ZPP-a, utvrđeno je da su zahtjevi tužitelja djelomično osnovani kako u pogledu osnove svakog segmenta zahtjeva, tako i u pogledu visine svakog od postavljenih zahtjeva (gdje su isti pretežno neosnovani).

6. Predmet spora je naknada neimovinske štete zbog povrede prava na duševno i tjelesno zdravlje te imovinske štete u vidu troška tuđe pomoći i njege, te imovinske štete nastale na odjeći i osobnim stvarima i troškova liječenja kod tužitelja ad.1. te imovinske štete na motociklu koji je tužitelj vozio, a vlasništvo je tužiteljice ad.2., sve u vezi prometne nezgode koja se dogodila dana 21. kolovoza 2013.

7. Između stranaka nije sporno:

- nastanak štetnog događaja,
- aktivna i pasivna legitimacija stranaka u postupku
- da je tužitelj uslijed štetnog događaja pretrpio ozljede

8. Sporno je između stranaka:

- da li je za nastanak štetnog događaja isključivo odgovoran tuženik
- težina ozljeda koju je tužitelj ad.1. zadobio u štetnom događaju
- visina potraživanja neimovinske štete po svim kvalifikatornim okolnostima i imovinske štete koju potražuju oba tužitelja

9.1. Odredbom čl. 1100. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (¨Narodne novine ¨ broj 5/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., dalje u tekstu: ZOO) je propisano da će u slučaju povrede prava osobnosti sud, ako nađe da to težina povrede i okolnosti slučaja opravdavaju, dosuditi pravičnu novčanu naknadu, nezavisno od naknade imovinske štete, a i kad nje nema.

9.2. Nadalje, odredbom čl. 1095. st. 1. ZOO-a je propisano da tko drugome nanese tjelesnu ozljedu ili mu naruši zdravlje, dužan je naknaditi mu troškove liječenja i druge potrebne troškove s tim u vezi, a i zaradu izgubljenu zbog nesposobnosti za rad za vrijeme liječenja.

10. Iz dostavljene medicinske dokumentacije, iskaza tužitelja te nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka specijaliste sudske medicine jasno proizlazi da je tužitelj u štetnom događaju zadobio višestruke oguljotine lica, gornjih i donjih okrajina, prijelom obje nosne kosti s manjim pomakom, prijelome medijalnog zida nosa, potres mozga, djelomični prijelom krune 2. gornjeg zuba lijevo, napukunuće i djelomično iščašenje 1. gornjeg zuba lijevo.

11.1. Stalni sudski vještak dr. med. Velibor Puzović, spec. sudske medicine, je mišljenja da su navedene ozljede u uzročno-posljedičnoj vezi sa predmetnim događajem. Radi opisanih ozljeda tužitelj ad.1. je hospitaliziran u Općoj bolnici Dubrovnik, otpušten je treći dan nakon događaja, te nakon otpusta slijede kontrole. Naknadno, je 2016. tužitelj pregledan po otorinolaringologu koji temeljem kliničke slike i radioloških nalaza iz 2013. i 2016. utvrdi stanje nakon prijeloma medijalnog zida nosa, te se indicira operativni zahvat rekonstrukcije medijalnog zida nosa koja je izvršena u siječnju 2016. Taj operativni zahvat je uzročno-posljedično povezan sa događajem. Liječenje je završeno, uz zaostale trajne posljedice. Liječenje je provedeno konzervativno i kirurškim putem.

11.2. Vještak nalazi da je tužitelj prilikom ozljeđivanja i liječenja 3-5 dana osjećao bolove jakog intenziteta, 10-12 dana bolove srednjeg intenziteta, a bolove slabog intenziteta oko 3-4 tjedna, dok su bolovi slabog intenziteta i povremenog karaktera uračunati u smanjenje životne aktivnosti.

11.3. Nadalje, vještak je mišljenja da je tužitelj ad.1. zbog ozljeđivanja trpio strah jakog intenziteta primarnog karaktera koji je trajao koliko i samo ozljeđivanje, a potom da je trpio sekundarni strah koji se manifestira kao zabrinutost za ishod liječenja i to jakog intenziteta oko 2-3 dana, srednjeg intenziteta oko tjedan dana i slabog intenziteta oko 3-4 tjedna.

11.4. Konačno, vještak nalazi da su kod tužitelja nakon dovršetka liječenja zaostale trajne posljedice nakon prijeloma nosnih kostiju i nosnog septuma, što se očituje povremenim otežanim disanjem na nos i povremenim bolovima te kod tužitelja ad.1. postoji smanjenje životne aktivnosti za 5 %. Nakon događaja, do operacije 2016. otežano je disao na nos, a nakon operacije oko tjedan dana nije mogao disati na nos. Navodi da se u potvrdi liječnika obiteljske medicine navodi da je tužitelj nakon nesreće razvio depresiju, no u spisu se ne nalazi druge medicinske dokumentacije koja se odnosi na preglede i tretmane, da je tužitelj ad.1. sa sobom donio još medicinske dokumentacije, ali koja nije dostavljena u spis predmeta. Drži da eventualnu prisutnost psihičkih tegoba kod tužitelja, te povezanost istih sa predmetnim događajem mogao bi odrediti samo vještak psihijatar. Uz navedeno smatra da kod tužitelja postoji naruženost lakog stupnja (kozmetski defekt) vezana za ozljeđivanje, radi opisanog ožiljka.

12. Odredbama čl. 1100. ZOO-a je propisano slijedeće:

(1) U slučaju povrede prava osobnosti sud će, ako nađe da to težina povrede i okolnosti slučaja opravdavaju, dosuditi pravičnu novčanu naknadu, nezavisno od naknade imovinske štete, a i kad nje nema.

(2) Pri odlučivanju o visini pravične novčane naknade sud će voditi računa o jačini i trajanju povredom izazvanih fizičkih boli, duševnih boli i straha, cilju kojemu služi ta naknada, ali i o tome da se njome ne pogoduje težnjama koje nisu spojive sa njezinom naravi i društvenom svrhom.

13. Sud nalazi da je tužitelju ad.1. štetnim događajem povrijeđeno pravo na duševno i tjelesno zdravlje. Ovaj sud u cijelosti prihvaća nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka kako je prethodno izneseno, kao jasno, logično i uvjerljivo. Na navedeni nalaz i mišljenje tuženik je imao primjedbe u odnosu na utvrđeni postotak smanjenja životne aktivnosti smatrajući da nije realno da bi tužitelju ad.1. zaostale trajne posljedice kada je na operativni zahvat 2016. išao upravo radi otklanjanja problema otežanog disanja, te da nije jasno da li je vještak zaostale trajne posljedice utvrdio temeljem medicinske dokumentacije ili tužiteljevog subjektivnog opisa. Na ročištu održanom dana 23. rujna 2026. saslušan je vještak dr. Velibor Puzović koji u odnosu na navode tuženika pojašnjava da je do procijenjenog postotka smanjenja životne aktivnosti došao uzimanjem kliničke anamneze, pregledom tužitelja ad.1. i iz onog što je o posljedicama iskazao sam tužitelj ad.1., ali da je otežano disanje sasvim životna i logična posljedica, čak i očekivana, prilikom ovakvih ozljeda i da je na temelju svega toga zajedno izračunat spomenuti postotak. Činjenica da je izveden operativni zahvat na nosu 2016. ne znači da su njime posljedice automatski otklonjene posljedice, već je njima spriječeno da se posljedice pogoršaju, odnosno pitanje je kakva bi situacija bila da on nije poduzet. U odnosu na eventualne psihičke posljedice nastanka štetnog događaja, vještak navodi da on nije našao da bi kod tužitelja ad.1. postojala neka takva dijagnoza, ali zbog činjenice da se u potvrdi liječnika opće medicine spominje da je tužitelj ad.1. razvio depresiju i da uzima lijekove koji se za tu dijagnozu propisuju, dok u spisu ne postoji nikakva dokumentacija o tome, ograđuje se na način da smatra da postojanje takvih posljedica sa sigurnošću može utvrditi ili isključiti samo vještak psihijatar. U odnosu na pitanje zašto u nalazima tužitelja ad.1. od 2013. do 2016. nije dijagnosticiran prijelom septuma vještak navodi da može samo pretpostaviti da se radilo o previdu, jer je prilikom pregleda snimki koje su sačinjene 2013. i 2016. prof. Klapan, koji je stručnjak za navedeno područje, utvrdio da je prijelom vidljiv i na prvim snimkama, te je potvrđen operativnim zahvatom.

14.Tuženik u postupku ističe prigovor suodgovornosti, odnosno doprinosa tužitelja nastanku štetnog događaja i to iz razloga jer je tužitelj upravljao vozilom brzinom i na način koji nije primjeren situaciji.

15. 1. Čl. 1092. st.1. ZOO-a propisano je kako oštećenik koji je pridonio da šteta nastane ili da bude veća nego bi inače bila ima pravo samo na razmjerno sniženu naknadu.

15.2. Uvidom u obvezni prekršajni nalog PU Dubrovačko neretvanske Postaje prometne policije Dubrovnik broj 511-03-14-PU-2/1921-2013 od 21. kolovoza 2013. utvrđeno je da je tuženik kao okrivljenik proglašen krivim što se istog dana oko 15,00 sati u svojstvu pješaka neoprezno kretao kolnikom ulice Frana Supila kod kbr. 15 u Dubrovniku, iz smjera sjevera u smjeru juga, na način kojim je omeo promet vozila navedenom ulicom (zadržavao se na kolniku a potom krenuo) poradi čega je u jednom trenutku naletio na moped kojim je upravljao tužitelj ad.1. koji se kretao navedenim kolnikom iz smjera istoka u smjeru zapada, a koji je nakon toga izgubio nadzor nad upravljačem te skupa sa mopedom i navedenim pješakom pao na kolnik. Oboje sudionika su u nezgodi pretrpjeli lake tjelesne ozljede, te je tuženik nakon ukazane liječničke pomoći u OB Dubrovnik pušten, dok je tužitelj ad.1. zadržan na odjelu traumatologije radi liječenja. Time je, sukladno citiranom obveznom prekršajnom nalogu, počinio prekršaj iz čl. 124. st.2 Zakona o sigurnosti prometa na cestama, a za što mu je odmjerena novčana kazna od 1.300,00 kuna. U obrazloženju je navedeno da je policijski službenik tog tijela podnio izvješće br. 198732042 o počinjenju prekršaja opisanog u izrijeku naloga, a prekršaji su utvrđeni neposrednim opažanjem i obavljenim očevidom.

15.3. Čl. 124. st.2. Zakona o sigurnosti prometa na cestama (Narodne novine br. 67/2008) propisuje da je na kolniku zabranjeno igranje, vožnja dječjim biciklom, romobilom i koturaljkama, kao i sanjkanje, skijanje i sl.

15.4. Sukladno odredbama čl. 12. st.3. ZPP-a sud je u parničnom postupku u pogledu postojanja kaznenog djela i kaznene odgovornosti učinioca vezan pravomoćnom presudom kaznenog suda kojom se optuženik proglašava krivim. Obavezni prekršajni nalog, suprotno stavu tužitelja, nije odluka koja u smislu odredbe čl. 12. st. 3. ZPP-a proizvodi obvezujući učinak glede postojanja građanskopravne odgovornosti za štetu niti glede činjenica odlučnih za ishod ovog parničnog postupka. Radi se o javnoj ispravi čiji sadržaj sud ocjenjuje zajedno s ostalim izvedenim dokazima, sukladno čl. 8. ZPP-a (tako i u odluci ŽS Varaždinu Gž.588/2025-2 od 20. srpnja 2026.) Uz navedeno, treba imati u vidu da je građanskopravna odgovornost za štetni događaj šira od kaznene odgovornosti, pogotovo od one u prekršajnom upravnom postupku, te da sama činjenica da je tuženik oglašen krivim i novčano kažnjen od strane policije, ne znači da je time otklonjena eventualna oštećenikova suodgovornost nastanku štetnog događaja, odnosno da ne postoji doprinos oštećenika vlastitoj šteti u smislu čl. 1092 ZOO-a. U tom kontekstu trebalo je utvrditi dinamiku nastanka štetnog događaja.

15.5. U svom iskazu tužitelj Natko Nodilo navodi da se prilikom nastanka štetnog događaja kretao ulicom Frana Supila, on se kretao na motoru, negdje kraj Vile Orsula izletio je pješak, te je on zbog činjenice da je pješak udario u njega pao na cestu, proklizao cestom i motor je udario u stup, te je on izgubio svijest. Nakon toga se ničeg ne sjeća do dolaska u bolnicu, zna da tamo nije prepoznao roditelje, i da mu je velika količina krvi curila iz nosa, te da je povraćao. U bolnici je proveo dva dana, imao je i potres mozga. Naglašava da je slijedećih godinu dana nakon ovog događaja doslovno proveo u kući, majka se morala brinuti o njemu jer je razvio užasne glavobolje i razvio je strah koji ga je blokirao. Nos mu je bio ozlijeđen na način da se posve deformirao, izgledom i funkcijom, imao je prijelom vilice, jedan mu je zub slomljen, a drugi je zbog posljedice pomaka odumro. S obzirom na njegove godine, i činjenicu da je ranije bio zadovoljan svojim izgledom, događaj se odrazio na njegovo mentalno zdravlje te se nije mogao pogledati u ogledalo, razvio je anksiozno depresivni poremećaj, odnosno smatra da je prestao normalno funkcionirati. Zbog problema sa nosom, koji nije bio funkcionalan morao je disati na usta, pa je pretrpio brojne upale, a kada je morao problem riješiti operativnim putem 2016. ispostavilo se da su mu dijelovi hrskavice zbog udara krenuli prema uhu i da tamo uzrokuju upalne procese. Sve je ovo utjecalo na njegovu osobnost, izolirao se, pogled na vlastiti izgled ga je mučio, glavobolje od kojih i dalje pati i količina lijekova koje je konzumirao dovela ga je do stanja u kojem je pomišljao sebi oduzeti život. Ni sada ne funkcionira normalno jer kao posljedicu potresa mozga ima glavobolje. Ne može raditi stvari koje je ranije radio poput bavljenja sportovima, i dalje ima misli o štetnom događaju, boji se motora i nikada ga više ne bi mogao voziti, čim ga vidi odmah se osjeća loše. Ima strah da će ga svako prijevozno sredstvo udariti i zbog toga ima problem sa izlaskom iz kuće. I deset godina nakon tog događaja ima noćne more o njemu, posjećuje psihijatra zbog svojih strahova i pije terapiju. Prije svega ovog bio je normalan mladić, a ovaj događaj posve je promijenio njegov život. Tuženik ga nikada nije kontaktirao niti se raspitivao o njegovom stanju nakon samog događaja, poznato mu je da je negirao odgovornost i da je inzistirao da njega testiraju na prisutnost alkohola. Opisuje cestu na kojoj se nezgoda dogodila na način da je ista asfaltirana, ima jednu traku, ima blagi zavoj, s desne strane su bila parkirana vozila, a s lijeve postoji šetnica za pješake. Tuženik je došao sa desne strane, izletio na cestu, u trenutku udara bio mu je pored gume. Ne može biti precizan u pogledu brzine kojom se kretao, ali nije bilo brže od 40 km/h, vozio je mali motor i to je brzina kojom bi inače vozio. Kada je zatraženo od njega da precizira

gdje se na cesti tuženik nalazio navodi da se nalazio nasred ceste. Vozački ispit za motor polagao je sigurno godinu dana prije štetnog događaja. Na pitanje da li je kočio odgovara da je to događaj u kojem nije bilo vremena za reakciju zbog brzine sve se samo dogodilo. Posjećivao je psihijatra, od terapije uzima Zoloft i Xanax. Posjeduje važeću vozačku dozvolu i vozi automobil. Zna da to obuhvaća i dozvolu za motor, ali navodi da on motor ne može vidjeti očima. Na pitanje da li se kretao ravno ili slalomu navodi da je cesta u blagom zavoju i da je on pratio cestu, a kretao se stalnom brzinom, nije ubrzavao i usporavao.

15.6. Tužiteljica ad.2. Goldi Nodilo navodi da se njen zahtjev u ovom postupku odnosi na naknadu štete za uništenje stvari – motora i kacige. Smatra da je na motoru nastala totalna šteta jer je u stanju u kojem ga se više ne može popraviti, a to je vidljivo iz dokumentacije koja je priložena uz tužbu. Sinu je pružala pomoć i njegu nakon nastanka štetnog događaja, te smatra da je iz njegovog iskaza jasno što su sve proživjeli, i što dalje proživljavaju jer on i dalje pati od posljedica tog događaja. On pati od narušene slike o samom sebi i strahova, a ona pati zajedno s njim. Njena 24-satna briga o sinu je trajala mjesecima nakon nesreće, navodi da je spavala s njim, plakala s njim i pokušavala mu pomoći na sve načine na koje je mogla i znala.

15.7. Tuženik Jacek Farkas izražava svoje apsolutno neslaganje sa iskazom tužitelja o nastanku štetnog događaja i događajima poslije. On je te prigode stajao uz rub ceste i gledao lijevo i desno, te je primijetio da s njegove lijeve strane motor vozi na način koji bi opisao kao slalom ili cik-cak. Bilo mu je čudno što se kreće na navedeni način i što je izgledalo kao da se usmjerio ravno na njega. Ubrzavao je i usporavao u namjeri da ga zastraši. Prestrašio se da će ga direktno udariti pa se pomaknuo dva koraka naprijed na cestu kako bi to izbjegao. Naglašava da je imao dojam da ga tužitelj ad.1. želi ciljano pogoditi i to se i dogodilo. Udarac je primio u nogu, oboren je na cestu, bio je bez svijesti 30ak sekundi. U pomoć su priskočili svjedoci i ljudi iz hotela, hitna je došla i odvela njega i tužitelja ad.1. u bolnicu. I on je pretrpio ozljede, oštećeni su mu prednji zubi, imao je mnoštvo ogrebotina po tijelu, pogoršalo mu se stanje sa kralježnicom sa kojom je već ranije imao problem pa je morao na operativni zahvat. Na kraju je podvrgnut višesatnom ispitivanju od strane policije uz prijetnju da će ga se zadržati, pa je zbog prisile potpisao izvješće, ali naglašava da navedeno u tom izvješću ne odgovara istini jer tamo piše da je on udario u tužitelja ad.1., a ne obrnuto. Pita se kako je to moguće da pješak udari motor, a ne motor pješaka. Čudi ga ova tužba, smatra da je u događaju zapravo on oštećen, a ne druga strana, i on ima strahove svaki put kada treba prijeći put i narušeno mu je fizičko i psihičko zdravlje. Trpio je i financijske posljedice jer radi operacije koju je spomenuo nije mogao raditi devet mjeseci. Nije podnosio kaznenu prijavu protiv tužitelja ad.1. jer je smatrao da su obojica oštećeni ovim događajem i da će svatko sanirati štetu koja je njemu nastala, bez pokretanja sudskih postupaka, pa nije tražio ni naknadu štete iako mu je nastala. Na pitanje gdje se nalazio u trenutku udara navodi da se nalazio na sredini ceste jer nije bilo mogućnosti da se skloni na način da krene unatrag, i to radi parkiranih automobila, te je napravio dva koraka unaprijed, prema sredini ceste. Te prigode izlazio je iz mikrobusa u kojem je bilo još sedam ljudi, htio je prijeći cestu i bio je prvi iz te grupe koji je to pokušao. Ne može definirati kojom brzinom je poduzeo radnje koje je ranije opisao, samo zna da je napravio ta dva koraka da izbjegne udar. Motocikl je prvi put ugledao dok je stajao uz rub ceste. Potpisao je zapisnik koji je sastavila policija kako bi on i svjedoci mogli biti pušteni, oni su imali tromjesečnu bebu i bili su kao i on istraumatizirani. Prigovor na prekršajni nalog nije podnio jer je smatrao da se nema kome žaliti. Nije se raspitivao za zdravlje tuženika ad.1. jer smatra da je on kriv za nastanak štetnog događaja. U bolnici je proveo nekoliko sati, pušten je na vlastiti zahtjev, jer nije imao zdravstveno osiguranje koje

vrijedi u inozemstvu, a da je htio izbjeći daljnje troškove. Platio je kaznu odmjerenu prekršajnim nalogom jer drugačije ne bi bio pušten iz policije.

15.8. U zapisniku o očevidu navedeno je da se isti sastavlja radi osnovane sumnje da je počinjen prekršaj iz čl. 124. st.2. Zakona o sigurnosti prometa na cestama, te da se prometna nesreća dogodila u ulici Frana Supila kod kućnog broja 14, na kolniku koji je nepodignut, asfaltiran, sa pješačkim nogostupom i za jednosmjerni tijek prometa. Cesta je ravna, u nagibu do 5%, kolnički zastor je izgrađen od asfalta, gladak, dobar i suh. Vidljivost je dobra, stanje prometa normalno, a događaj se dogodio po danu. Kao sudionici navedeni su tužitelj ad.1. i tuženik, a u događaju je oštećeno motorno vozilo vlasništvo tužiteljice ad.2. Mjesto nesreće je do dolaska očevidne ekipe izmijenjeno, sudionici su odvezeni u bolnicu radi ukazivanja liječničke pomoći. Policija je zabilježila tragove struganja mopeda (tri), mjesto udara mopeda u stupić, krhotine plastike, ogledala i otrgnute dijelove mopeda (ručica, metalni dijelovi..), kao i tragove krvi. Moped je pronađen premješten na parkirališni prostor. Obavljen je razgovor sa očevidcima i to Ivanom Perićem, Tomašom Parysom, Vesnom Vuletić i Andreom Bezićem. Rezultati testiranja na alkohol obje strane su bili negativni. Mopedu su oduzete registarske pločice radi nastalih oštećenja u događaju, a tuženiku je izdan prekršajni nalog, te je isti platio 2/3 određene novčane kazne.

15.9. S obzirom da odgovornost tuženika za nastanak štetnog događaja nije utvrđena presudom donesenom u kaznenom postupku, sud o odgovornosti za isti i doprinosu tužitelja njegovom nastanku odlučuje u ovom postupku, na temelju predloženih dokaza i primjenom načela o teretu dokaza. Sud nije ovlašten izvoditi dokaze koje stranke nisu predložile. Ovdje se najprije treba osvrnuti na znakovitu odsutnost određenih, inače standardnih dokaznih prijedloga u ovoj vrsti postupka. Tužitelji odgovornost tuženika dokazuju prekršajnim nalogom i zapisnikom koji je sastavila policija (koja je na temelju tog zapisnika i izdala nalog), podrazumijevajući da je na temelju tih isprava odgovornost tuženika dokazana činjenica. Nema prijedloga da sud pristupi na lice mjesta kako bi utvrdio njegov izgled i kako bi eventualne nedoumice o tome da li su se stvari mogle odvijati na određeni način mogle biti otklonjene, a ni prijedloga da se na okolnost dinamike nastanka štetnog događaja provede vještačenje po vještaku prometne struke. Od strane tužitelja nisu predloženi svjedoci na okolnosti nastanka štetnog događaja, iako je iz priloženog zapisnika vidljivo da je bilo očevidaca koji nisu obitelj ni prijatelji ni jedne od stranaka. Kad je riječ o izostanku dokaznih prijedloga, tužitelj nije predložio pribavljanje svog medicinskog kartona, a tijekom postupka i u svom iskazu naglašava brojne medicinske probleme, liječenje i uzimanje lijekova, koji navodi ničim nisu potkrijepljeni. Ovdje se mora naglasiti da je postupak započeo 2014., a da je pripremno ročište zaključeno 7. svibnja 2025. U razdoblju od skoro jedanaest godina, u kojima su tužitelji bili aktivni, u kojima su zakazivana ročišta na koja je punomoćnik tužitelja uredno pristupao i dostavljao podneske, dostavljena je samo dokumentacija i računi vezano za liječenje 2016., te 29. veljače 2024. dostavljena je liječnička potvrda liječnika opće prakse. Iako se stalno naglašavalo da je štetni događaj imao utjecaja na mentalno zdravlje tužitelja ad.1. to nije potkrijepljeno adekvatnom medicinskom dokumentacijom, a vještačenje po vještaku psihijatru predloženo je u fazi glavne rasprave i to nakon što je medicinski vještak u nalazu i mišljenju naveo da kod tužitelja ad.1. ne nalazi postojanje depresivnog poremećaja povezanog sa štetnim događajem, ali uz ogradu da to u potpunosti može otkloniti samo vještak psihijatar.

16.1. Dakle, po pitanju nastanka štetnog događaja sud je zaključak morao izvesti iz dostupne mu dokazne građe – iskaza tužitelja ad.1. i tuženika, te utvrđenja policije iz sastavljenog zapisnika i prekršajnog naloga. Navedeni dokumenti jesu javne isprave, za koje vrijede presumpcije iz čl. 230 ZPP-a, no o tome koje će činjenice uzeti kao dokazane

odlučuje sud na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza u njihovoj ukupnosti. Pri tom sud nalazi da je u samim dokumentima vidljivo da su sačinjeni po viđenju policajca koji je sastavio zapisnik tj. na temelju njegove subjektivne procjene o tome kojem od sudionika događaja pripada koje svojstvo, te sa opisnom događaja kako na temelju pregleda lica mjesta i kontakta sa sudionicima on predviđa da se dogodio, nakon što se sam događaj dogodio i prema izmijenjenom licu mjesta. Sud smatra da policija nije ovom događaju pridala karakter ozbiljnosti, to je za njih bila jedna od situacija s kojima se redovno susreću u svom radu, i sve se odvija rutinski i sa dozom automatizma, te rješava na najjednostavniji način. Tome svjedoči i činjenica da je u samom nalogu tuženik proglašen krivim za prekršaj koji uključuje igranje ili sanjkanje na cesti, što sud smatra da se sigurno nije dogodilo. Policija je događaj tretirala s aspekta posljedice: pješak je bio na cesti, ometao je promet, mladić na motociklu je stradao i u bolnici je. Naplaćena je kazna za ono što sigurno jest predstavljalo prekršaj, sudionici su ozlijeđeni i samim time dovoljno „kažnjeni“ za svoje ponašanje, te će sam događaj imati preventivan učinak na njihovo daljnje ponašanje. Tuženik je stranac, postoji jezična barijera i njegov interes je bio da se sve što brže riješi i da ga se ne zadržava u Hrvatskoj. Ono što iz tih isprava, a i iskaza obiju stranaka koji su u pretežnom dijelu oprečni, jedino nedvojbeno proizlazi jest to da je u trenutku nastanka štetnog događaja tuženik bio na kolniku. To u svakom slučaju kao pješak nije smio biti, niti se tamo zadržavati ili kretati, pa iz te činjenice proizlazi njegov dio odgovornosti za nastanak štetnog događaja. Uz razumijevanje činjenice da je promet u Dubrovniku gust i njegovo odvijanje je složeno, a tuženik se kao turist možda nije snašao u tim uvjetima, kretanje po kolniku dok se promet odvija je opasno za samog pješaka i za sve ostale sudionike u prometu. S jedne strane tužitelj kaže da je tuženik kao pješak udario u njega na motoru i da je zbog toga on izgubio kontrolu nad vozilom i zaletio se u stupić, a potom otklizao. Tuženik navodi da je tužitelj vozio cik-cak, da je imao dojam da ide ravno na njega da ga ciljano pogodi i to ubrzavajući i usporavajući da ga prestraši. Tužitelj tvrdi da sigurno nije vozio brzinom većom od 40 km/h, ali istovremeno kaže da se sve tako brzo odvijalo da nije stigao reagirati. Sud ne poklanja vjeru ni jednoj ni drugoj strani vezano za opis događaja, jer su obje verzije pretjerane, neživotne i nelogične. Sudu je nevjerojatna kako verzija događaja u kojoj pješak nalijeće da sruši motor, toliko i ona u kojoj se netko na motoru ciljano ubrzavajući i usporavajući zalijeće u nasumično odabranu osobu. Međutim razmatrajući elemente tih priča, kada se umanje za pretjerivanje, i kada se uzme u obzir već utvrđeno da se tuženik zadržavao na cesti i njom kretao, sud smatra da je prilikom tuženikova „snalaženja u prostoru“ (koje se odvijalo na kolniku) iz zavoja naišao tužitelj. Da li je zbog brzine (veće od one o kakvoj je iskazivao, jer činjenica kojom se brzinom tužitelj kretao nigdje u dostavljenoj dokumentaciji nije spomenuta) ili zbog nedostatka vozačkog iskustva, ili zbog pretjerane samouvjerenosti koja je uobičajena u godinama u kojima je tužitelj ad.1. tada bio, ili kombinacije sva tri faktora, nije se snašao u neočekivanoj situaciji u kojoj je osoba bila na putu i još se pomakla, te je njegova reakcija bila da se nije se ni zaustavio, niti je zaobišao, nego je udario u nju. Takvo objašnjenje bi donekle opravdalo i dojam obiju strana o ponašanju one druge – tužiteljev da je tuženik udario u njega, da zbog brzine kojom se sve događalo nije stigao reagirati, tuženikov da se kretao iz straha jer je tužitelj išao ravno na njega i da je vozio cik-cak.

16.2. Temeljem tako utvrđenog činjeničnog stanja, te dovodeći izvedene dokaze u međusobnu vezu, sud smatra da postoji suodgovornost tužitelja, odnosno njegov doprinos šteti, za što je nužno da se ostvare dva elementa a to su korelacija i kauzalnost, dakle da je ponašanje tužitelja dovelo do nastanka štetnog događaja (u cijelosti ili djelomično) ili da je „pojačalo“ nastalu štetu. U izostanku profesionalne i stručne procjene o dinamici nastanka štetnog događaja, te o okolnostima i detaljima koji bi mogli biti od utjecaja na izračun koja je od stranaka više ili manje doprinijela nastanku štetnog događaja, a u situaciji

kada je sud uvjerenja da obje jesu, jedino je moguće i pravično odgovornost podijeliti, i to na način da se smatra da je svaka od stranaka odgovorna u omjeru od 50%. Pošto je teret dokaza na onom tko tvrdi da nešto jest, ovdje na tužitelju koji tvrdi da je tuženik odgovoran 100%, a isti je propustio predložiti dokaze temeljem kojih bi sud mogao utvrditi odgovornost tuženika u većem postotku, sud smatra da je jedini primjenjivi omjer onaj kako je gore navedeno.

17.1. Slijedom toga, ocjena je ovog suda da je, uz primjenu Orijentacijskih kriterija i iznose za utvrđivanje visine pravične novčane naknade nematerijalne štete Vrhovnog suda Republike od 5. ožujka 2020. i 15. lipnja 2020., primjereni iznos pravične naknada neimovinske štete zbog opisanih povreda prava osobnosti tužitelja jednak novčanom ekvivalentu od 4.271,25 EUR. Napominje da je pri odmjeravanju pravične naknade uzeto u obzir da je tužitelj u vrijeme štetnog događaja imao 18 godine, da je pretrpio ozljede na licu praćene strahom i boli opisanog trajanja i intenziteta, a kojem je smanjena životna aktivnost u postotku od 5 % radi posljedica navedenog događaja, kao i naruženje koje sud smatra da pripada onom lakog stupnja, koje nije uvijek uočljivo trećima. Pri procjeni odgovarajućih iznosa koji po pojedinoj kvalifikatornoj okolnosti predstavljaju pravičnu naknadu sud se primarno vodio nalazom i mišljenjem sudskog vještaka, čiji nalaz i mišljenje nalazi stručnim i utemeljenim. Tužitelju ad.1. su u najvećem fokusu tijekom cijelog postupka bile posljedice koje je po njegovom iskazu štetni događaj imao na njegovu osobnost, percepciju samog sebe i mentalno zdravlje. Kako je već prije naglašeno i ponavlja se, u prilog njegovim tvrdnjama o brojnim medicinskim problemima s kojima se suočava nije dostavljena nikakva odgovarajuća medicinska dokumentacija u kojoj bi spomenute, vrlo ozbiljne dijagnoze, potvrdili odgovarajući stručnjaci (depresija, anksiozni poremećaj, migrene, strahovi itd.). Sukladno stavu Građanskog odjela VSRH od 30. ožujka 1987. osnova za priznanje naknade za naruženost nije samo u tome da li i u kojoj mjeri izmijenjena vanjština oštećenika izaziva u okolini gađenje, sažaljenje ili druge negativne reakcije, već se uzimaju u obzir i subjektivna mjerila o utjecaju svih elemenata (izmijenjena vanjština, primjetnost, obim itd.) na psihičku ravnotežu oštećenika u razumnoj mjeri. Tužitelj ad.1. stavlja naglasak baš na utjecaj naruženosti (a i straha i bolova) na njegovu psihičku ravnotežu, ali je na sudu da procjeni razumnu mjeru takvog utjecaja. Premisa je da je psihička ravnoteža postojala prije štetnog događaja, ali utjecaj koji opisuje tužitelj daleko premašuje ikakvu razumnu mjeru. Sud je stekao dojam o sklonosti pretjerivanju s obiju strana, ali na strani tužitelja to je izrazito naglašeno. Stvari o kojima tužitelj ad.1. (potpomognut iskazom tužiteljice ad.2.) iskazuje su ekstremne, u određenoj mjeri i zabrinjavajuće i uznemirujuće, ali kod suda nisu proizvele željeni učinak, a to je da se njegovim ozljedama pridruži veći stupanj jakosti i posljedično veći iznos novčane naknade, jer sud smatra da pretežni dio njihovog iskazivanja o tim segmentima ne odgovara istini. Osoba koja je imala tolike poteškoće u funkcioniranju dala bi bar neki konkretan i provjerljiv primjer u čemu je bila spriječena (osim zarona u more) kao npr. probleme o obrazovanju, zapošljavanju, poslu, odnosima sa prijateljima. Kada odgovara na pitanje punomoćnice tuženika iz neodređenosti prelazi u kontradiktornost, jer je najprije iskazao o strahu pri izlasku iz kuće i sudjelovanju u prometu jer misli da će ga udariti bilo koje prijevozno sredstvo, a onda navodi da posjeduje vozačku dozvolu i da vozi automobil. Time su navodi o posljedicama na njegov život neuvjerljivi. Ako je psihička ravnoteža narušena, presudan element za njeno narušavanje nije izgled nosa, a narušavanje te ravnoteže samo je u segmentu procjene naruženja bitno, stoga je sud stava da se radi o lakom stupnju naruženosti (sukladno mišljenju vještaka) i to uočljiva trećima samo ponekad jer nikakva deformacija nosa nije primjetna i izgled tužiteljevog nosa ne izaziva nikakve posebne reakcije. U odnosu na ovakve situacije i pravila o teretu dokaza Vrhovni sud RH u odluci Rev-1857/2012 od 25. ožujka 2014. navodi da je sud obvezan uzeti da nije istinita tvrdnja

za istinitost koje stranka koja se na određenu činjenicu poziva u svoju korist nije bila kadra pružiti sudu dovoljno odgovarajućih dokaznih sredstava (*idem est non esse aut non probari*- svejedno je ne postojati i ne biti dokazano).

17.2. Uzevši u obzir sve što je do sada obrazloženo, sud je dobiveni iznos koji bi predstavljao pravičnu naknadu zbog opisanih povreda prava osobnosti tužitelja od 4.271,25 EUR, stavio u odnos sa utvrđenim postotkom suodgovornosti tužitelja ad.1. za nastanak štetnog događaja, te dosudio tužitelju ad.1. na ime neimovinske štete iznos od ukupno 2.135,63 EUR (toč.I. izreke presude), dok je tužitelj ad.1. sa ostatkom iznosa preko dosuđenog u toč.I. i to 15.364,37 EUR tužitelj ad.1. odbijen kao u toč.II. izreke presude. O tijeku zakonske zatezne kamate na navedeni iznos sud je odlučio s oslonom na odredbu čl. 1086 ZOO-a, a u okviru postavljenog zahtjeva.

18.1. U odnosu na naknadu imovinske štete koja se odnosi na trošak pomoći i njege pružene od strane druge osobe ukazuje se da je čl. 1095. st. 1. ZOO-a propisano da tko drugome nanese tjelesnu ozljedu ili mu naruši zdravlje, dužan je naknaditi mu troškove liječenja i druge potrebne troškove s tim u vezi.

18.2. Tužitelju je bila potrebna tuđa pomoć i njega uslijed ozljeđivanja, a iz uvjerljivog nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka proizlazi da je tužitelju trebala tuđa pomoć i njega uslijed ozljeđivanja i tijekom liječenja (vještak je uzeo u obzir i njegu nakon korektivnog zahvata 2016.), a koju pomoć vještak ocjenjuje kao potrebnu u trajanju od četiri sata dnevno kroz tjedan dana, te slijedećih dva do tri tjedna po dva sata dnevno. Tuženik osporava da bi tužitelju bila potrebna tuđa pomoć i njega u opsegu kojeg navodi vještak, ne navodeći posebne razloge i prigovore na procjenu trajanja ili satnice. Vještak pojašnjava da se pomoć sastojala u svakodnevnim aktivnostima kao što su kretanje po kući, nabavka, priprema i posluživanje hrane i sl. Ovdje vještak navodi da je tužitelj ad.1. nakon štetnog događaja morao mirovati zbog potresa mozga, a nakon operativnog zahvata 2016. također je morao mirovati jer je jedno vrijeme bio spriječen u kretanju bolovima nakon zahvata i mirovanje je bilo potrebno jer u to vrijeme nije mogao uopće disati na nos. Tužitelj ad.1. i tužiteljica ad.2. u svom iskazu u odnosu na pružanje tuđe pomoći i njege navode da je tužitelju ad.1. bila potrebna 24 satna njega u razdoblju od godine dana nakon nastanka štetnog događaja, što sud ponovno smatra neuvjerljivim i pretjeranim. Sud je stoga razdoblje u kojem je tuđa pomoć i njega bila potrebna odredio onako kako vještak procjenjuje, a što u konačnici, po trajanju, stranke nisu niti osporile.

18.3. U odnosu na cijenu sata pružene tuđe pomoći njege, ukazuje se da se navedena cijena, bez obzira na osobu koja je njegu pružala, sukladno važećoj sudskoj praksi određuje prema cijeni sata rada nekvalificiranog radnika, obzirom za pružanje takve njege nisu potrebna posebna stručna znanja niti stručne kvalifikacije. Nije predložen način utvrđivanja cijene sata rada nekvalificiranog rada (traženje podataka od Studentskog centra ili Državnog zavoda za statistiku). Tek u finalnoj verziji tužbe tužitelj ad.1. navodi da smatra da cijena sata ne može biti ispod 25,00 EUR. Tuženik se protivio i ranije postavljenom zahtjevu, kao i preinaci tužbe, ne osvrćući se posebno na ovaj segment, ali iz općeg stava sud zaključuje da stranke ne čine navedeni iznos nespornim. Sud dakle i o ovom segmentu odlučuje primjenom čl. 221a. u vezi sa čl.8. ZPP-a, te smatra da je naznačena cijena sata daleko previsoko naznačena, pogotovo uzevši u obzir da su kamate zatražene od dana podnošenja tužbe, dakle radi se o traženju iznosa prema cijenama u vrijeme kada je njega pružana. Sudska praksa je kao minimalnu cijenu sata za razdoblje do 2020. iskristalizirala iznos od 20,00 tadašnjih kuna. S obzirom da se radi o cijenama u

Dubrovniku, koje su nešto veće od ostatka Hrvatske, sud smatra da je pravičan iznos cijene sata tuđe pomoći i njege onaj od 25,00 kuna po satu.

18.4. Slijedom navedenog, a nakon što se uračuna njegov doprinos nastanku štetnog događaja tužitelj ad.1. po ovoj osnovi ima pravo na naknadu štete u iznosu od ukupno 112,80 EUR sa zateznim kamatama na taj iznos određenima sukladno čl. 1103 ZOO-a.

19.1. Odredbom čl. 1085. st.1. i 3. propisano je da je odgovorna osoba dužna uspostaviti stanje koje je bilo prije nego što je šteta nastala, a ako uspostava prijašnjeg stanja ne otklanja štetu potpuno odgovorna osoba dužna je za ostatak štete dati naknadu u novcu.

19.2. Tužitelj ad.1. u dijelu u kojem traži naknadu imovinske štete osim gornjeg zahtjeva u pogledu tuđe pomoći i njege traži naknadu iznosa od 500,00 EUR za uništene stvari i iznosa od 2.322,65 EUR i 252,17 EUR na ime troškova liječenja.

19.3. Vezano za dio zahtjeva koji se odnosi na uništene stvari sud taj dio zahtjeva smatra neosnovanim u cijelosti. Do sada je u ovom postupku, da ne povrijedi načelo pravičnosti i ne zakine nekog za pravo za koje je na posredan način, a ne direktno, mogao zaključiti da ga pripada, više puta „popunio praznine“ primjenom čl. 221a. i 8. ZPP-a. Međutim, ovdje se radi o isključivo imovinskom zahtjevu koji je do te mjere neodređen i ovlaš postavljen da sud ne vidi načina kako bi odlučio o možebitnom iznosu koji bi pripadao tužitelju ad.1. Sud smatra realnim da bi u događaju kakav se zbio nastalo oštećenje stvari, ali da bi se tražila naknada njihove vrijednosti one bi trebale biti određene vrstom i/ili proizvođačem i starošću, te naznačena cijena ako ničeg drugog onda novog istovrsnog proizvoda kako bi se moglo zaključiti da li je zahtjev realan i osnovan (recimo mobitel može biti Nokia 3310, a može biti i zadnja verzija iPhonea). Tužitelji su u svojim navodima ovdje i kontradiktorni (naknadu za kacigu traži tužitelj ad.1., dok u svom iskazu tužiteljica ad.2. kaže da je kaciga njena i da se njen dio zahtjeva odnosi i na kacigu). Sukladno gore citiranom načelu da ono što se nije dokazalo kao da ne postoji, sud je za u odnosu na zatraženi iznos s ovog osnova zahtjev odbio u cijelosti.

19.4. Drugi dio odnosi se na zahtjev za naknadu izdataka za liječenje koji se odnose na MR jednog segmenta koji je napravljen u Poliklinici Zagreb, te plastično-rekonstrukcijska operacija nosnog septuma uz dodatnu korekciju nosive koštane baze te laser-Diatermo kirurgija obje nosne školjke u Poliklinika Klapan Medical Group, u ranije navedenim iznosima, a koji su potvrđeni dostavljenim računima i nalazom. Tuženiku su sporni ovi troškovi, a očitovanje o tome da li je zahvat bio potreban i o prigovorima tuženika zatraženo je od vještaka dr. Puzovića. Na pitanje da li je dio operativnog zahvata koji se odnosi na nosne školjke bio nužan, odnosno da li je potreba za njime mogla nastati zbog nekog drugog razloga a ne traume, vještak je naveo da sagledavajući okolnosti slučaja u kombinaciji sa vrlo kompleksnom anatomijom nosa gdje jedan pomak dovodi do poremećaja u funkciji cijelog sustava, smatra da je ovdje trauma uzrok. Na upit da li se vrsta zahvata koju je tužitelj ad.1. imao 2016. može izvesti u sustavu javnog zdravstva, konkretno u OB Dubrovnik, vještak navodi da može, s tim da naglašava da je prof. Klapan vrhunski stručnjak u tom području. U slučaju da se radi o iznimno kompleksnom slučaju specijalisti u OB Dubrovnik mogu preporučiti da se zahvat obavi u nekoj drugoj ustanovi, ali pritom se radi o ustanovi tercijalne razine u okviru sustava javnog zdravstva, no iz priložene dokumentacije ne vidi da bi to ovdje bio slučaj. Sud u cijelosti poklanja vjeru nalazu i mišljenju vještaka.

19.5. U pogledu naknade troškova liječenja u privatnim klinikama Vrhovni sud RH i Županijski sudovi su u više odluka iznijeli stav prema kojem je o takvim troškovima potrebno odlučiti ovisno o okolnostima svakog pojedinog slučaja, odnosno VSRH smatra da ako su nastali troškovi bili nužni i ako se liječenje u ugovornim zdravstvenim ustanovama HZZO-a nije moglo obaviti bez duljeg čekanja i štetnih posljedica, oštećeni ima pravo na naknadu troškova liječenja u privatnim ustanovama (tako u odlukama VSRH Rev-x-151/2016, Rev-1040/2013 i primjerice Gž.2607/2025 ŽS Split). Vještak je bio jasan glede nužnosti samog zahvata kojeg je tužitelj ad.1. imao 2016., međutim ovdje nije presudno da li je sam zahvat bio nužan, nego je li bilo nužno da se on provede van sustava javnog zdravstva, te da li je nastali trošak time opravdan i treba (dijelom) pasti na teret tuženika. Kao u svim dosada obrazloženim kategorijama ni ovdje nema nikakve medicinske dokumentacije koja upućuje na to da je operacija u privatnoj poliklinici bila sugerirana tužitelju ad.1. kao najbolja ili jedina prihvatljiva opcija, niti da je tužitelj ad.1. pokušao ostvariti zahvat preko sustava javnog zdravstva. Vještak je decidiran u odgovorima na pitanja te navodi da se ovakva operacija izvodi u OB Dubrovnik, a kod kompliciranih slučajeva postoji mogućnost da se pacijent uputi u drugu kliniku, ali u sustavu javnog zdravstva. Operacija je poduzeta tri godine nakon nastanka štetnog događaja, čime je eliminiran element hitnosti i duljine čekanja, kao i nastanka teških posljedica zbog čekanja. Razumljiva je želja svakog pacijenta da si priušti skrb za koju smatra da je za njega najbolja, ali naknada štete se dosuđuje za nastalu štetu, ne za preferencije. U odnosu na MR, isto je pretraga koja se uredno može napraviti u bolnicama, a napravljena je u privatnoj poliklinici u istom razdoblju kada je poduzet i operativni zahvat. Stoga sud smatra da tužbeni zahtjev u ovom dijelu nije osnovan, s obzirom da se trošak mogao izbjeći bez nastanka negativnih posljedica za tužitelja ad.1., a tuženik nije dužan ni dijelom snositi trošak nečeg što nije moralo biti plaćeno, ali je izbor tužitelja bio da se provede u privatnoj ustanovi uz nastali trošak.

19.6. Stoga je tužbeni zahtjev u dijelu koji se odnosi na imovinsku štetu povrh onog dosuđenog u toč. 19.4., i to za iznos od 4.712,02 EUR sa zakonskim zateznim kamatama na pojedine iznose kako je naznačeno, odbijen.

20.1. Tuženik u odgovoru na tužbu spori i da je u štetnom događaju nastala šteta na mopedu marke Piaggio u vlasništvu tužiteljice ad.2. odnosno ukazuje da je od dana kada je nastao štetni događaj do dana kada je izvršen izvid štete prošlo više od dva mjeseca. Sud njegove prigovore nalazi neuvjerljivima jer su oštećenja na mopedu pobrojena u policijskom zapisniku o samom događaju, a potvrđena izvidom štete. Iz zapisnika je vidljivo da su tablice mopeda oduzete radi oštećenja koja je zadobio, a koja su pobrojana u istom kao oštećenje desnog ogledala, iskrivljen upravljač, slomljeno lijevo staklo, slomljena lijeva ručica kočnice, prednji oklop, ostrugan lijevi donji plastični dio i zadnji lijevi plastični dio, slomljeno prednje putno svijetlo, te se nestručnom procjenom šteta cijeni oko 8.000,00 kuna. Iz izvida štete Euroherc osiguranja d.d. vidljivo je da se šteta smatra totalnom, te je napravljen popis svih dijelova za zamjenu na mopedu (maska-prednja, maska prednja na upravljaču, oklop ispod nogu lijevi i desni kao i ispod koljena, protuoklop maske na upravljaču, blatobran prednji, reflektor, smjerokaz-prednji lijevi, vilica-prednja, cijev upravljača, retrovizori, hladnjak motora, usmjerivač zraka hladnjaka motora, rama motocikla, centralna nogara, kaciga integralna). Dostavljene su fotografije koje su loše kvalitete i u crno bijeloj tehnici pa je s njih teško razaznati detalje. S obzirom da je utvrđeno da je tužitelj ad.1. zajedno sa motociklom udario u stupić, pao i proklizao, takva oštećenja su očekivana. Iz izvida štete jedna bitna okolnost nije vidljiva, a to je visina procijenjene štete. Međutim sud smatra da je jasno i nepobitno da je šteta nastala. Točno je da je tužiteljica ad.2. predložila da se po potrebi odredi vještačenje po vještaku za procjenu

vozila (prometna struka), no sud ovdje nalazi da bi provođenje navedenog dokaza bilo spojeno sa znatnim teškoćama i troškovima, a koje upitan rezultat ne bi opravdao. Naime, vještak bi trebao nalaz i mišljenje dati na temelju isprava u spisu, koje su oskudne i manjkave (spomenuta kvaliteta fotografija) i sud je stava da bi troškovi vještačenja premašili iznos same štete. Iznos koji tužbom traži tužiteljica ad.2., a koja ima pravo na traženje temeljiti na cijenama u vrijeme presuđenja, jer se radi o nerepariranoj materijalnoj šteti, je po stavu suda realno postavljen i na njega osim općeg protivljenja i negiranja, tuženik zapravo nije imao konkretan prigovor.

20.2. Stoga je, uračunavajući postotak suodgovornosti tužitelja ad.1. za nastanak štetnog događaja, sud je odlučio kao u toč.V. izreke i naložio tuženiku da isplati tužiteljici iznos od 1.000,00 EUR, dok je tužiteljica ad.2. sa ostatkom zahtjeva u iznosu od 1.000,00 EUR odbijena kao u toč. VI izreke presude.

20.3. Vezano za tijek zakonskih zateznih kamata na ovaj vid štete ističe se da temeljem 1086 ZOO-a na ovakav vid štete kamate teku od dana donošenja prvostupanjske odluke (tako npr. u odluci VSRH Rev-x-678/2012 od 15. siječnja 2013).

21.1. Čl. 154. st.2. ZPP-a propisuje da ako su stranke djelomično uspjele u parnici, sud će najprije utvrditi postotak u kojemu je svaka od njih uspjela, zatim će od postotka one stranke koja je u većoj mjeri uspjela oduzeti postotak one stranke koja je u manjoj mjeri uspjela, nakon toga će utvrditi iznos pojedinih i iznos ukupnih troškova stranke koja je u većoj mjeri uspjela u parnici koji su bili potrebni za svrhovito vođenje postupka te će toj stranci odmjeriti naknadu dijela takvih ukupnih troškova koji odgovara postotku koji je preostao nakon navedenog obračuna postotaka u kojima su stranke uspjele u parnici. Omjer uspjeha u parnici ocjenjuje se prema konačno postavljenom tužbenom zahtjevu, vodeći računa i o uspjehu dokazivanja u pogledu osnove zahtjeva.

21.2. U postupku je strana tužitelja istaknula tri zahtjeva. Sud je u odnosu na zahtjev za trošak tužitelje tretirao kao jednu stranu s obzirom da nije moguće razlučiti radnje koje bi se provodile u odnosu na samo jednog od tužitelja, kako sa aspekta njihovog zastupanja tako i u odnosu na tuženika. U svakom od ta tri zahtjeva uspjeh u pogledu osnove je 50% na svakoj strani, tako da je u tom dijelu uspjeh jednak i procjena visine troškova ovisi o postotku uspjeha u odnosu na visinu postavljenih zahtjeva. U odnosu na prvi zahtjev uspjeh tužitelja je 12%, a tuženika 88 %, u odnosu na drugi uspjeh tužitelja je 2%, a tuženika 98%, a u odnosu na treći zahtjev uspjeh svake strane je 50%. Navedeno kada se zbroji i stavi u odnos kako bi se dobio postotak u odnosu na 100% daje omjer uspjeha na strani tužitelja od 21%, a tuženika 78%. Dakle tuženik je u većoj mjeri uspio u parnici i to za 57%.

21.3. Visina troška odmjerena je po važećoj Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika, ¨Narodne novine¨ br.138/23, 107/25 dalje u tekstu OT, po vrijednosti konačno postavljenog tužbenog zahtjeva od 24.324,82 EUR.

21.4. Tuženiku je priznat trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku, u skladu s dostavljenim i zatraženim troškovnikom, i to za zastupanja na ročištima od 7. svibnja 2025., 1. listopada 2025. i 23. rujna 2026. u iznosu od po 250 bodova (Tbr. 9.t.1.), te sastava podneska od 6. ožujka 2026. u iznosu od 250 bodova (Tbr.8.t.1.), dakle ukupno 1000 bodova, što u skladu s vrijednošću boda iz Tbr. 54. Tarife iznosi 2.000,00 EUR-a, uvećano za PDV od 25 % iznosi 2.500,00 EUR-a. Navedeni trošak tužitelji su dužni naknaditi u omjeru 57%, dakle u iznosu od 1. 1.425,00 EUR. Tuženik je sa ostatkom zahtjeva koji

prelazi navedeni omjer odbijen. Nije priznat trošak sudskih pristojbi, s obzirom da tuženik nije imao takve troškove.

21.5. Slijedom navedenog, tuženiku pripada pravo na nadoknadu troška postupka u ukupnom iznosu od 1.425,00 EUR sa zateznom kamatom koja je određena temeljem čl. 151. st. 3. ZPP-a, u vezi s čl. 29. st. 1. i 2. ZOO-a.

Dubrovnik, 2. studenog 2026.

Sutkinja:
Ana Poljanić

Uputa o pravnom lijeku:
Protiv ove presude je dopuštena žalba u roku od 15 dana od dana primitka otpravka presude. Žalba se podnosi nadležnom županijskom sudu, putem ovog suda, pisano u tri istovjetna primjerka.

Dostaviti:
1. pun. tužitelja, uz pristojbu za presudu
2. pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088f-81561**

Kontrolni broj: **0c031-abb03-49ce4**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Dubrovniku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.